

Театр лук'яновського народного дому. 21 січня. „Не так склалось, як жадалось“, драма М. Старицького. В неділю (21 с. м.) в театрі лук'янівського „народ. дому“ артистичний гурток під орудою М. Старицької виставив драму Старицького: „Не так склалось, як жадалось“. В виставі взяли участь переважно учні драматичної школи М. В. Лисенка. З приводу гри артистів на вчорашній виставі можемо думати, що в нас таки зароджуються початки серйозного постійного українського театру, чого від давна так бажали наші театральні й літературні критики. Артисти мали завдання доволі важке, сюжет драми, не вважаючи вже навіть на її будову, дуже перестарілий, так що драма сама собою, як не сьогочасна, не представляла особливого інтересу для публіки. Значить те, чого бракувало в самій драмі, мусила заступити гра артистів, і треба признати, що се завдання сповнили вони, як слід. З початку гра йшла досить мляво особливо в першій дії, де артисти мусили вести нудні предовгі моралізаторські розмови і просто не мали спромоги показати артистичний талант. Та коли в дальших актах акція зачала переходити на психологічний ґрунт, гра артистів почала оживлятися, доходячи в кінцевих сценах 4 та в цілій 5 дії до високого драматичного напруження. Особливо гарно пройшли психологічні моменти в сценах 4 і 5 дії, де виступали д-ки Старицька (Анна Петровна Лященко) і Васильченко (Катря Дзвонарівна) та д-її Барвінський (Михайло Лященко), Свірговський (лікар Чубань). З психологічного боку се вже не були тільки персонажі драми, а митецькі оброблені й викінчені артистичні креації поодиноких фігур. Дякуючи сьому, мали ми в останній сцені 4 та кількох 5 дії блискучі драматичні ефекти. Гру д-ки Васильченко мусимо визначити ще тому, що вона зміла завжди в найбільше драматичних моментах додержати міру без тіні пересадки, що не про всіх можна сказати. З другорядних ролей зазначуємо гру д-їя Борисенка (Созонта, лакея Лященків).

Коли ми в розуміння театру втягнемо також і глядачів, які по нашому становлять другу важну складову частину всякого театру, то про серйозність нашого театру далеко ще не скоро прийдеться говорити. Не можемо не зазначити тільки її крайне незвідповідне поводження, яке вказує на повний брак розуміння з боку публіки того, що діється на сцені. Міркуючи по тих частих сміхах в аудиторії, тоді, коли до сього як найменше було приводу, можна думати, що публіка ходить на українські вистави, щоб тільки пореготатись або... поплакати в драматичних місцях.

А вже формальне зворушення виявила публіка, коли в останній сцені якась пані впала в істеріку. Де-хто з публіки почав сміятися, де-хто жадав, щоб спущено заслону й далі не грати. Коли ж се справді сталося, знова почувлись голоси, які жадали продовження спектакля!

Все те робило незвичайно прикре вражіння.

І. Нотин.